Preg. Festa Major

Cornellà

(juny 1993)

EXCEL.LENTISSIMES AUTORITATS,
SENYORES I SENYORS,

A Cornellà hi he vingut sovint. Però mai no ho havia fet com aquest any, mai no havia tingut l'honor d'obrir la festa amb el Pregó. Us en dono les gràcies a tots, a l'alcalde, l'amic Montilla, en primer lloc, a tots els membres de l'Ajuntament i, en definitiva, a tots els ciutadans i ciutadanes de Cornellà.

Després de l'esforç que per a tots a suposat la campanya electoral, fer un pregó és un compromís. Primer perquè tots tenim encara la fatiga de l'esforç, i segon perquè es corre el risc de fer un míting, sense voler.

Quan es fa un discurs, sobretot si es considera que ha de ser solemne, es té tendència a fer grans frases i a parlar de categories generals. No de persones concretes. Sempre recordo una frase que li vaig sentir al cantant de

rock Ramoncín contestant un periodista que li preguntava pequè se n'havia antat d'un miting: "Perquè el que parlava no parlava de mi". Tenia tota la raó del món. De que serveix escoltar un que et parla si no parla de tú, dels teus amics, dels teus sentioments, de les teves passions, de les teves alegries, de les teves tristeses, de les teves certeses o de les teves incerteses ? Són aquests sentiments, aquestes passions, aquestes alegries, aquestes tristeses, aquestes certeses i aquestes incerteses les que donen sentit a totes les activitats humanes. Què és, per exemple, una Festa Major sinó el moment de trobada, un moment en què el gust de trobar-se amb la gent que s'estima i compartir alegries permet superar el possible regust amarg d'altres coses o d'altres moments de la vida que no van tan bé? Què és una Festa Major sinó un moment en que la paraula que tant es fa servir amb majúscula, aquella paraula que tantes coses promet com és la paraula de "participació" adquireix el seu sentit més plè i més autèntic?

En si mateixa, una Festa Major com Les Festes del Corpus és una festa d'entrada plena a léstiu, una manera de preparar els ànims cap un espai de temps en que vivim molt més a l'aire lliure, a les places i als carrers de la ciutat, on el tmps de lleure adquireix un sentit molt

més comunitari. De fet, les Festes Majors eren majors, precisament, perquè eren uns moments excepcionals del cicle de l'any en què tot es concentrava per manifestar l'alegria de trobar-se amb els amics, de conviure amb la gent en unes èpoques en què la vida era difícil, la gent vivia més aïllada i les incerteses eren molt més grans. En les societats modernes tot això ha anat canviant i per això hi va haver alguns moments en què semblava que les Festes Majors perdíen la importància d'abans. Si la gent ja es veia més, si hi havia ball cada diumenge, si hi havia més facilitats per traslladar-se, si el cinema i la televisió ens obrien horitzons més amplis, quina necessitat hi havia d'una Festa Major quan la quotidianitat anava tan plena de festes menors?

Però em sembla que la tendència ha canviat. I que precisament perquè les coses són diferents, peruè les possibilitats són més variades, perquè la vida és més trepidant, hem tornat a sentir la necessitat de fer una mena d'aturada general en el tragí d'una vida cada dia més agitada, en la que els dies passen a tota velocitat i en la que de manera sorprenent molts acabem descobrint que malgrat el cotxe, malgrat la televisió, malgrat les noves possibilitats de moure's i de viatjar, sentim la necessitat de retrobar les arrels, de retrobar el gust per l'alegria compartida i de mirar amb calma al

voltant nostre per redescobrir tot allò que, inconscientment, anem perdent de vista.

Recordeu allò que canta Raimon en una de les seves cançons:"Qui perd els orígens perd la identitat." No perdre els orígens vol dir no perdre les arrels i la Festa Major, precisament perquè és la major, és una manera de regar les arrels o de retrobar-les si s'han perdut. En aquest sentit la vostra festa obre molts camins perquè totes les arrels -- i dic ben bé totes -- es retrobin. La Festa surt dels barris, ocupa la ciutat i torna als barris. A Cornellà hi ha arrels molt diverses, perquè com totes les nostres ciutats s'ha format per capes successives de gent vinguda de moltes terres, algunes de prop, moltes de més lluny. Aquí conviuen generacions diferents, llengües i cultures diferents,que s'integren si el marc és acollidor i si ningú vol imposar res a ningú, o sigui, si la tolerància derrota la intolerància, si el pluralisme s'imposa a l'uniformisme i si la igualtat s'imposa a la desigualtat. I aquest també és avui un dels sentits de la Festa Major.

No és que em vulgui posar trascendent. Però si us parlo de tot això és perquè a tot el món vivim moments de canvi. I el canvi ens pot anar bé si el sabem controlar i impulsar, i ens pot anar malament si se'ns escapa de les mans. El món que es va formar després de la II Guerra

Mundial, ara farà uns cinquanta anys, era un món brutal, dividit en dos blocs antagònics, tancats, equilibrats pel terror nuclear, però també un món simple en que tot semblava clar: els uns en un costat, els altres en l'altre. Tot era blanc o negre, i en aquell aparent equilibri ens haviem pensat que els grans dimonis del passat ja havien estat vençuts. Durant aquests 50 anys a Europa no hi ha hagut guerres, cosa fins llavors insòlita, i les múltiples guerres d'un món explotat, d'un Tercer Món enfonsat en la misèria ens semblaven llunyanes, com si no tinguessin res a veure amb nosaltres. Mentre a l'occident d'Europa es començava a construir unanova Europa unida, forta i pròspera, al nostre pais lliutavem per treure'ns de sobre la dictadura, per construir una democràcia sòlida que ens reconegués tots els drets perduts -- entre ells el de la nostra autonomia -- i ens permetés integrar-nos de ple dret en aquella Europa plena i rica.

Moltes d'aquelles esperances s'han acomplert i en podem estar ben orgullosos. Però el món de fa uns anys ha canviat de sobte i algunes de les velles seguretats i de les velles certeses s'han convertit en inseguretats i en incerteses. Ja no hi ha blocs antagònics a Europa i al món, però al centre i a l'est d'Europa hi ha sofriments, conflictes i guerres terribles, com la de l'antiga Iugoslàvia.

No us dic tot això per espatllar-vos ni enfosquir la vostra Festa Major o per crear-vos mala consciència, sino per recordar-vos que res no està separat de res, que tot el que ens passa a nosaltres influeix sobre els altres i que el que passa a fóra ens influeix a nosaltres. Ja no hi ha espais tancats , ningú no pot creure que resoldrà els seus problemes o que culminarà les seves perspectives de millora tancat en el propi clos. Per dir-ho d'una altra manera: per sota de la superfície aparent les arrels de tots els pobles es troben i es barregen, i avui ja no és possible destriar les unes de les altres. Hem de mantenir les nostres, però perdran la saba i al capdavall tota la vitalitat si pensem que les podem regar soles, al marge de les altres. O sigui que per mantenir amb força les nostres arrels no ens podem desentendre del que passa a la resta del món, ni de la guerra fratricida de l'antiga Iugoslàvia, ni de la fam a Somàlia, ni de la desesperança d'aquells, menys afortunats que nosaltres, que han de fugir de la misèria i que busquen refugi a casa nostra, ni de la construcció de la nova Europa Unida, ni de la solidaritat entre tots nosaltres, a Catalunya i a la resta d'Espanya.

Afortunadament. la història de cada ciutat, de cada poble, no s'acaba ni té un punt d'arribada fix. Mentre hi hagi desigualtats al món, mentre hi hagi descriminacions i

injustícies per motius de raça, de creença o de sexe, hi haurà d'haver gent que lluiti per superar-les. I aquesta també és una part de les nostres arrels, de la nostra identitat com a poble.

Potser algú em dirà que tot això no té gran cosa a veure amb la Festa Major. Que la festa és la festa i prou romanços. Però n'he volgut parlar precisament per això: perquè la festa és la festa i l'hem de viure com el que és: com una gran trobada col.lectiva, com una explosió de vida i com un crit d'esperança en el present i en el futur.

I Cornellà ha sabut entendre el seu present i dibuixa pel futur una ciutat amb identitat pròpia on tots puguin sentir-s'hi ben acollits. Una ciutat que, enmig d'una aglomeració urbana tan gran i tan complexa ha sabut preservar i enriquir la seva identitat, ha sabut trobar la seva peculiaritat en l'oferta cultural: un Festival Internacional de Pallassos que en les seves V edicions ha obtingut no únicament el reconeixement local i nacional, sino també tot el prestigi internacional que es mereixia.

En podeu estar ben orgullosos, perquè el vostre Festival és un dels grans fets culturals de l'any a tot Catalunya i a tot Espanya. I precisament perquè és de pallassos és

un festival molt seriós. En definitiva, el pallasso és l'expressió viva d'una llarga tradició cultural, que encarna en unes figures simbòliques l'aspiració humana a vèncer la tragèdia amb la comèdia, a trobar el costat còmic del drama de cada dia i de superar l'adversitat amb l'eufòria de la rialla. D'això en sabia molt la il.lustre Mary Santpere, a la qual heu tingut l'encert de dedicar una exposició de fotografies de la gran Colita.

Així doncs, que la rialla continguda que tots tenim en veure els pallassos es converteixi en la nostra companya en tots els actes d'aquesta Festa.

MOLTES GRACIES I BONA FESTA MAJOR A TOTS.